

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **Ing. J. T.**
bytem M., M.
zastoupen advokátem JUDr. Jaroslavem Trunečkem
sídlem Pleskotova 1698, 263 01 Dobříš

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

za účasti: **I) J. S.**
bytem M., M.
II) Ing. V. D.
bytem M., M.
obě zastoupeny advokátem JUDr. Jiřím Šídlm
sídlem Malá 967, 252 62 Horoměřice

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 7. 2016, č. j. 103245/2016/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný částečně změnil rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 11. 1. 2016, č. j. OV/339/11-77/Mi (ve znění rozhodnutí stavebního úřadu o opravě zřejmých nesprávností ze dne 24. 2. 2016, č. j. OV/339/11-77/Mi), a to jen pokud jde o označení rozhodnutím dotčené nemovitosti, a ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Tímto rozhodnutím stavební úřad určil (ve znění rozhodnutí žalovaného), že M. S. (právní předchůdkyni osob zúčastněných na řízení) se nenařizuje odstranění stavby „plotu u rodinného domu č.p. X“ M. na pozemku parc. č. X (ostatní plocha) v k. ú. M..
2. Žalobce v žalobě shrnul průběh předchozího řízení a předně poukázal na to, že žalovaný se s jeho odvolacími námitkami vypořádal pouze částečně. Postup žalovaného spočívající v tom, že doplnil odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, je v rozporu se závěrem, že rozhodnutí stavebního úřadu odůvodněno bylo. Samotné rozhodnutí žalovaného pak podle žalobce spočívá na předpokladech a spekulacích, které nemají žádnou oporu ve správním spisu a ve velmi skromných výsledcích provedeného dokazování. Ty jsou navíc v rozporu s důkazy provedenými v rámci řízení před Okresním soudem v Kladně. Právní názor žalovaného, že ohlášení stavby a fikce souhlasu jsou u stavby, jejíž umístění nebylo přesně určeno, dostatečným veřejnoprávním titulem k jejímu libovolnému umístění, a to včetně pozemku, k němuž nemá stavebník vlastnické ani jiné právo, je pak v rozporu se zákonem i ochranou vlastnického práva zaručeného Ústavou.
3. K otázce nedostatečného vypořádání odvolacích námitek žalobce konkrétně uvedl, že již od počátku řízení namítal, že v daném případě nebyla prováděna rekonstrukce nezbytně vázaná k existující stavbě, ale namísto již neexistujícího oplocení bylo vybudováno oplocení zcela nové, které má odlišné stavebně technické provedení. Předchozí drátěné oplocení nemělo rysy stavby a zaniklo dříve, než došlo k ohlášení sporné stavby. K této námitce nebyl v celém řízení proveden jediný důkaz kromě místního šetření, stavební úřad rovněž nijak nezohlednil ani výsledky dokazování provedeného v rámci občanskoprávního řízení ve věci vedené u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 20 C 37/2013, jimiž se nezabýval ani žalovaný. Závěr žalovaného, že oplocení bylo nahrazeno s odkazem na údajné výsledky stavebního řízení, je zcela zjevně nepřezkoumatelný. Pro posouzení věci se přitom jedná o otázku podstatnou, neboť neexistující stavbu nelze rekonstruovat. Vedle toho žalobce namítl, že původní oplocení mělo zcela odlišný průběh a celé bylo umístěno na pozemku parc. č. X. K této otázce však stavební úřad žádné dokazování nevedl a nevyslovil k ní ve svém rozhodnutí ani žádný závěr. Zabýval se jí až žalovaný, který svůj skutkový závěr založil na tom, že původní oplocení stálo na dřívější hranici mezi pozemky a že stávající oplocení průběh dřívější stavby kopíruje. Ani jeden z těchto závěrů však není nijak podložen a znalecký posudek, na který žalovaný odkázal, pouze konstatoval, že se nově postavené oplocení blíží původní hranici. Vzhledem ke skutečnosti, že původní oplocení nebylo nijak zaměřováno a jeho průběh nebyl odsouhlasen, jedná se pouze o předpoklad, že se nacházelo na tehdejší hranici. Tento dílčí závěr žalovaného tak není vůbec podložen a je nepřezkoumatelný. Totéž pak platí i pro druhý dílčí závěr, podle něhož bylo nové oplocení umístěno ve stejné trase, za situace, kdy po původním oplocení nic nezbylo. Žalobce zopakoval, že jako rekonstrukci nelze posuzovat takovou úpravu, která diametrálně mění půdorys původní stavby. V daném případě bylo tenké oplocení nahrazeno oplocením o šířce cca 60 cm, což představuje desetinásobek původní šířky. Na základě výše uvedeného se tak podle žalobce nejednalo o rekonstrukci a zhotovení zcela nové stavby s naprosto odlišnými parametry je v rozporu s podaným ohlášením, v němž

byly předmětné práce jako rekonstrukce označeny. Závěr žalovaného tak po skutkové stránce spočívá na spekulacích, které nemají oporu ve správním spisu. Po stránce právní pak bylo nesprávně posouzeno, že je možná rekonstrukce již neexistující stavby, jakož i podřazení mnohem rozsáhlejší stavby s pevným základem namísto původního oplocení pod tento pojem.

4. Žalobce dále upozornil, že rozpor s podaným ohlášením je nevyhnutelně dán, je-li stavba umístěna na jiném pozemku, než je uvedeno v ohlášení, a zejména pak v případě, že je umístěna na pozemku jiného vlastníka, jehož souhlas nebyl udělen ani doložen. Žalobce se na rozdíl od žalovaného domnívá, že nejasnost stavebního ohlášení by měla jít k tíži ohlašovatele. Dokonce i sama ohlašovatelka stavby tvrdila, že měla v úmyslu vystavět plot na svém pozemku a ke stavebnímu ohlášení nebylo doloženo žádné právo k pozemku, na němž ke stavbě došlo. Žalovaný tak posoudil podané ohlášení v rozporu s jeho obsahem, skutečným provedením stavby, projevy ohlašovatelky i záměrem, který deklarovala. Fikci souhlasu nelze vykládat neomezeně, vychází z předpokladu dobré víry stavebníka, jenž může získat legitimní veřejnoprávní titul pouze v rozsahu oprávnění, kterým disponuje. Názor žalovaného, že nekonkrétnost stavebního ohlášení je třeba vykládat ve prospěch stavebníka, je neudržitelný v situaci, dotýká-li se práv třetích osob. V opačném případě by tak mohl být soukromoprávní titul nahrazen veřejnoprávním titulem ke stavbě čehokoliv kdekoliv. Skutečnost, že stavební úřad nevyzval stavebníka k doložení podkladů, nemůže být důvodem k omezení práv žalobce v rovině procesní či jako vlastníka.
5. Závěrem pak žalobce poukázal na to, že rovněž došlo k omezení jeho procesních práv, neboť teprve rozhodnutí žalovaného, proti němuž není přípustný opravný prostředek, obsahovalo skutkové závěry, hodnocení důkazů i právní hodnocení.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě připomněl, že v průběhu řízení o odstranění stavby Krajský soud v Praze určil, že stavební ohlášení M. S. je platné a nelze nařídit odstranění předmětné stavby. Tímto závěrem pak byl stavební úřad i žalovaný vázán. Žalovaný připustil, že stavební ohlášení je nepřesné a neurčité, pokud jde o samotné umístění stavby plotu. S ohledem na to pak ale ani nelze provedení stavby považovat za rozporné s tímto ohlášením. Vzhledem k tomu, že zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon č. 50/1976 Sb.“), pojem rekonstrukce nijak nedefinuje, nelze polemizovat o tom, jaké stavební práce tento termín zahrnuje. Obecně lze rekonstrukci vykládat jako uvedení do původního stavu, přestavbu či přepracování a vždy se tak na rozdíl od udržovacích prací jedná o výraznou změnu existujícího stavu. Dále žalovaný podotkl, že ze znaleckého posudku vyhotoveného Ing. H. v rámci řízení před Okresním soudem v Kladně, který žalobce předložil stavebnímu úřadu, lze uvážit, že pokud původní oplocení probíhalo podél hranice mezi pozemky, pak bylo i nové oplocení provedeno v místě oplocení původního. K této otázce tak byl ve správním spisu dostatečný důkazní materiál a opatřování dalšího by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Zdůraznil rovněž, že pro předmětnou stavbu postačovalo dle § 55 odst. 2 písm. a) stavebního zákona č. 50/1976 Sb. ohlášení, neboť se jednalo o tzv. drobnou stavbu ve smyslu § 139b odst. 8 písm. b) tohoto zákona. Nebylo tedy třeba projednání ve stavebním řízení, jak uvedl žalobce. Rovněž pak není důvodná námitka žalobce, že stavebníkovi nemohlo vzniknout právo provést ohlášenou stavbu, neboť nedoložil ke stavebnímu ohlášení veškeré doklady vyžadované dle vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (dále jen „vyhláška č. 132/1998 Sb.“). Jednalo se toliko o stavbu neoprávněnou, nikoliv nepovolenou a neoprávněnost byla

následně zhojena rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 15. 9. 2014, kterým bylo zřízeno věcné břemeno umístění stavby ve prospěch vlastníka pozemku st. parc. č. X v k.ú. M.. Žalovaný tedy uzavřel, že se ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, podle něhož v průběhu řízení o odstranění stavby nebylo prokázáno, že by stavba byla provedena v rozporu s jejím ohlášením. Tyto skutečnosti vyplývají z celého správního spisu a stavební úřad se s nimi vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí, které tak nelze považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný pak v rámci jednotnosti správního řízení pouze uvedl a podrobně odůvodnil skutečnosti, které vedly k rozhodnutí stavebního úřadu, a to s odkazem na příslušnou část správního spisu či právní předpis. Nepostupoval v rozporu se zásadou dvojinstančnosti řízení, neboť neopatřoval žádné nové důkazní prostředky.

7. Osoby zúčastněné na řízení (jimž původní majitelka darovala nemovitosti, z jejichž vlastnictví práva osoby zúčastněné plynou) k samotné žalobě uvedly, že daná věc již byla řešena rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2012, č. j. 46 A 7/2012-33, a rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 15. 9. 2014, č. j. 20 C 37/2013-272, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2015, č. j. 31 Co 24/2015-310. Jelikož se tak podle nich jedná o „res iudicata“, měla by být žaloba zamítnuta a jim přiznána náhrada nákladů řízení.
8. V replice k vyjádření osob zúčastněných žalobce toliko uvedl, že žádná z námitek vznesených v této žalobě, nebyla v předchozím rozsudku zdejšího soudu v dané věci řešena. Námitka „res iudicata“ je tak podle žalobce nedůvodná, neboť rozhodnutí žalovaného napadené žalobou v minulosti přezkumu podrobena nebylo.
9. Krajský soud v Praze ze správního spisu v dané věci především zjistil, že dne 24. 6. 2002 zaslala M. S. Obecnímu úřadu Makotřasy oznámení o výměně oken a rekonstrukci plotu, ve kterém uvedla, že během měsíce června dojde k postupné výměně oken na budově č. p. X a rekonstrukci plotu mezi pozemky X č. p. X a X č. p. X (jehož majitelem je žalobce), a odkázala na připojenou přílohu, tedy snímek katastrální mapy pozemků v obci M., na kterém byl vyznačen plot mezi shora označenými pozemky.
10. Jak ze správního spisu dále plyne, dne 28. 12. 2009 vydal žalovaný opatření proti nečinnosti, kterým přikázal stavebnímu úřadu, aby zahájil podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon č. 183/2006 Sb.“), řízení o odstranění oplocení na pozemku parc. č. X v daném k. ú. provedeného bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Dne 2. 2. 2011 stavební úřad řízení o odstranění dané stavby zahájil a dne 23. 9. 2011 vydal pod č. j. OV/339/11-22 rozhodnutí, jímž nařídil odstranění stavby z důvodu nedoložení souhlasu vlastníka pozemku. Proti tomuto rozhodnutí podala M. S. odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 1. 2012, č. j. 004672/212/KUSK, zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Následně pak proti naposledy zmíněnému rozhodnutí žalovaného podala M. S. žalobu, na základě které Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 8. 2012, č. j. 46 A 7/2012-33, uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2012, jakož i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Usnesením ze dne 24. 4. 2013, č. j. OV/339/11-32, následně stavební úřad řízení o odstranění stavby zastavil s odkazem na shora označený rozsudek zdejšího soudu s tím, že musí vycházet z toho, že ohlášení stavby M. S. ze dne 24. 6. 2002 je platné. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 13. 5. 2013 odvolání, na základě něhož žalovaný uvedené

usnesení rozhodnutím ze dne 24. 6. 2013, č. j. 088324/2013/KUSK, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Stavební úřad poté řízení opakovaně přerušil (usneseními ze dne 2. 8. 2013 a ze dne 15. 5. 2014), avšak žalovaný usnesení o přerušení zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.

12. Součástí správního spisu je dále rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 15. 9. 2014, č. j. 20 C 37/2013-272, jímž byl ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2015, č. j. 31 Co 24/2015-310, zamítnut návrh žalobce, aby soud uložil M. S. povinnost odstranit stavbu plotu na části pozemku st. parc. č. X v k.ú. M.; dále soud tímto rozsudkem zřídil ve prospěch vlastníka pozemku st. parc. č. X v k. ú. M. věcné břemeno umístění stavby zděného oplocení na pozemku parc. č. X v k.ú. M. vymezeného v geometrickém plánu tvořícím nedílnou přílohu daného rozsudku. Dovolání žalobce proti naposledy uvedenému rozhodnutí zdejšího soudu Nejvyšší soud odmítl usnesením ze dne 18. 5. 2016, č. j. 22 Cdo 3765/2015-362.
13. Následně stavební úřad usnesením ze dne 13. 8. 2015, č. j. OV/339/11-67/Mi, řízení zastavil, avšak toto usnesení žalovaný opět na podkladě odvolání žalobce zrušil rozhodnutím ze dne 4. 12. 2015. V návaznosti na to pak stavební úřad dne 11. 1. 2016 vydal rozhodnutí č. j. OV/339/11-77/Mi, kterým určil, že odstranění shora označené stavby se nenařizuje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 10. 3. 2016 odvolání, k němuž žalovaný rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou rozhodnutí stavebního úřadu opravil v druhu číslování dotčeného pozemku a ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
14. Krajský soud v Praze poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po vyčerpání řádných opravných prostředků, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasí ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. V návaznosti na vyjádření osoby zúčastněné na řízení soud pouze dodává, že v dané věci není dána překážka věci pravomocně rozhodnuté, neboť předmětem nyní vedeného řízení je přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2016, jež nebylo doposud soudnímu přezkumu podrobeno.
15. Pokud jde o relevantní právní úpravu, je třeba v dané věci poukázat předně na § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona č. 183/2006 Sb. (ve znění účinném do 31. 12. 2011; řízení o odstranění stavby bylo v dané věci zahájeno před novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb.), podle něhož stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, „*odstranění stavby, prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním*“.
16. Jak potom plyne z § 139b odst. 8 písm. b) stavebního zákona č. 50/1976 Sb. za drobné stavby se považují též oplocení, přičemž podle § 55 odst. 1 téhož zákona se stavební povolení vyžaduje, pokud tento zákon a prováděcí předpisy k němu nebo zvláštní předpisy nestanoví jinak, u staveb všeho druhu bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání; stavební povolení se vyžaduje též u změn dokončených staveb. Podle odst. 2 písm. a) citovaného ustanovení pak ohlášení stavebnímu úřadu postačí u drobných staveb.

17. Podle § 57 odst. 2 stavebního zákona č. 50/1976 Sb. „*ohlášenou drobnou stavbu, stavební úpravu a udržovací práce může stavebník provést jen na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že proti jejich provedení nemá námitek. Pokud toto sdělení nebude stavebníkovi oznámeno do 30 dnů ode dne ohlášení anebo stavební úřad v téže lhůtě nestanoví, že ohlášená drobná stavba, stavební úprava či udržovací práce podléhá stavebnímu povolení, může ji stavebník provést*“. Jak potom plyne z § 10 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb. „*[k] ohlášení drobné stavby připojí doklad, jímž se prokazuje vlastnické nebo jiné právo k pozemku, a jednoduchý situační náčrt podle katastrální mapy s vyznačením umístění stavby na pozemku, hranic se sousedními pozemky a polohy staveb na nich. Jestliže není k přijetí ohlášení příslušný obecní úřad v místě, předkládá se náčrt ve dvojím vyhotovení*“.
18. Soud se předně zabýval námitkami žalobce spočívajícími v tom, že se žalovaný pouze částečně a nepřezkoumatelně vypořádal s jeho odvolacími námitkami týkajícími se toho, že předmětnou stavbu nelze považovat za rekonstrukci, nové oplocení mělo jiný průběh než oplocení původní a stavba byla provedena v rozporu s ohlášením, kde byly práce jako rekonstrukce označeny. Soud má za to, že tato námitka není důvodná, neboť žalovaný se všemi uvedenými odvolacími námitkami žalobce odpovídajícím způsobem zabýval. Co se týče tvrzení, že předmětnou stavbu nelze považovat za rekonstrukci, k této otázce žalovaný přílehlavě poznamenal, že stavební zákon č. 50/1976 Sb. (a rovněž tak stavební zákon č. 183/2006 Sb.) definici uvedeného pojmu neobsahuje, a uzavřel, že pokud bude vycházet z obecného chápání tohoto pojmu, pak nelze vybudování nového oplocení v přibližné trase původního oplocení považovat za provedené v rozporu se stavebním ohlášením. Žalovaný se odpovídajícím způsobem věnoval rovněž i otázce průběhu nového oplocení, přičemž dospěl k tomu, že oplocení bylo provedeno přibližně v trase původního oplocení, jak vyplývá i ze znaleckého posudku č. 73/2014 vyhotoveného Ing. H. H.. Žalovaný tak podle soudu z hlediska přezkoumatelnosti svých závěrů dostatečně reagoval na zmíněné odvolací námitky a napadené rozhodnutí v tomto ohledu řádně odůvodnil, přičemž toto jeho související odůvodnění lze označit srozumitelné a přezkoumatelné.
19. Pokud pak jde o samotné věcné právní posouzení, zde se soud především ztotožňuje ze závěry žalovaného v tom, že oplocení se ve smyslu § 139b odst. 8 písm. b) stavebního zákona č. 50/1976 Sb. považuje za tzv. drobnou stavbu, u které dle § 55 odst. 2 písm. a) citovaného zákona postačí ohlášení. Pro danou věc je tedy podstatné, že ohlášení by postačovalo i v případě, pokud by se jednalo o výstavbu zcela nového oplocení, nikoliv jen jeho rekonstrukci. Za takové situace by soud považoval za nepřipadně formalistické lpět na odstranění stavby, i kdyby se fakticky nejednalo o rekonstrukci, jak bylo uvedeno ve stavebním ohlášení, ale o výstavbu oplocení zcela nového. Pokud tedy žalobce namítal, že měl žalovaný vést další dokazování, aby mohlo být přesně ověřeno, že původní oplocení již neexistovalo, a nemohlo se tak jednat o rekonstrukci, pak takový postup by podle soudu byl z uvedených důvodů neúčelný. Tato otázka by byla určující tehdy, pokud by byl spor veden o stavební záměr, jehož případná rekonstrukce včetně podoby a formy jeho „povolení“ by podléhala jinému režimu (včetně práv osob dotčených takovým záměrem) oproti nové výstavbě takového záměru, nebo by se jednalo o záměr zcela odlišné povahy od záměru ohlášeného (např. stavba zahradního domku namísto ohlášeného oplocení). To však není případ nyní projednávané věci.
20. Ve vztahu k obecně formulovanému tvrzení žalobce, že rozhodnutí žalovaného spočívá na

předpokladech a spekulacích, které nemají žádnou oporu ve správním spisu a ve velmi skromných výsledcích provedeného dokazování, které je navíc v rozporu s důkazy provedenými v rámci řízení vedeného u Okresního soudu v Kladně, je třeba uvést, že ani tuto námitku soud nepovažuje za důvodnou. Není úkolem žalovaného, aby se v rámci svého rozhodnutí automaticky zabýval žalobcem zmiňovanými „výsledky“ dokazování provedeného v rámci občanskoprávního řízení, neboť předmětem daného řízení bylo odstranění sporného záměru, resp. odvolání žalobce, které podal proti prvostupňovému záměru. Jak již bylo výše uvedeno, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zcela zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný v dané věci vycházel, přičemž závěr, ke kterému došel, má oporu ve spise.

21. Další námitka žalobce směřovala proti závěru žalovaného, podle něhož ohlášení stavby a fikce souhlasu jsou u stavby, jejíž umístění nebylo přesně určeno, dostatečným veřejnoprávním titulem k jejímu umístění. Podle žalobce rozpor s podaným ohlášením je nevyhnutelně dán, je-li stavba umístěna na jiném pozemku, než je uvedeno v daném ohlášení, a zejména pak v případě, že je umístěna na pozemku jiného vlastníka, jehož souhlas nebyl udělen ani doložen. Ani tuto námitku nepovažuje soud za důvodnou, neboť žalovaný dospěl ke správnému závěru, že v souladu s § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. vzniklo M. S. právo provést předmětnou stavbu i přesto, že k ohlášení nepřipojila potřebné dokumenty prokazující vlastnické nebo jiné právo k pozemku. V této souvislosti lze předně odkázat na shora již citované závěry, k nimž zdejší soud dospěl v rozsudku ze dne 28. 8. 2012, č. j. 46 A 7/2012-33, podle něhož byl v dané věci M. S. na základě ohlášení stavebnímu úřadu, po kterém nenásledovala žádná reakce stavebního úřadu, udělen souhlas k oznámené rekonstrukci plotu a výměně oken. Pro posouzení předmětné otázky v nyní projednávané věci je pak třeba především rozlišovat mezi instituty stavby nepovolené a neoprávněné. Stavbou nepovolenou je stavba zřízená bez příslušného povolení vyžadovaného stavebním zákonem, zatímco o stavbu neoprávněnou se jedná v případě, pokud stavebník postaví na pozemku, na němž k tomu z hlediska předpisů občanského práva není oprávněn. V daném případě stavěla M. S. jako stavebník na základě ohlášení stavebnímu úřadu v dobré víře, že stavbu provádí na svém pozemku, a teprve až následně bylo zjištěno, že stavba byla postavena na pozemku žalobce. Není tak dán důvod pro odstranění nepovolené stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ale jedná se o případ, kdy se žalobce může jako vlastník pozemku domáhat rozhodnutí ohledně neoprávněné stavby v občanskoprávním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 3 Ans 3/2006-85). Žalobce také tento postup v dané věci využil, přičemž o jeho návrhu na odstranění stavby plotu rozhodl pravomocně příslušný okresní soud shora již označeným rozsudkem, a to tak, že návrh na odstranění stavby plotu na části pozemku st. parc. č. X zamítl a naopak ve prospěch vlastníka pozemku st. parc. č. X zřídil věcné břemeno užívání stavby. Poukazoval-li žalobce na to, že výše uvedený právní názor žalovaného je rovněž v rozporu se zákonem i ochranou vlastnického práva zaručeného Ústavou, je k tomu třeba připomenout, že cílem stavebního zákona je primárně ochrana veřejného zájmu v souvislosti se stavební činností. K ochraně vlastnického práva slouží nástroje soukromého práva (tedy např. zmiňovaný návrh na odstranění stavby dle občanského zákoníku).
22. Ani poslední námitku žalobce týkající se doplnění odůvodnění rozhodnutí žalovaným pak soud neshledal důvodnou. Podstatné je v této souvislosti především to, žalovaný sám nedospěl k žádným novým skutkovým závěrům ani neprováděl další dokazování, pouze reagoval na

odvolací námitky žalobce a těmi se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval. Je pravdou, že nově odkázal i na znalecký posudek Ing. H., avšak ten byl již předtím součástí správního spisu a žalovaný tedy žádným způsobem dokazování nedoplňoval. Předmětný posudek byl navíc vypracován v rámci řízení vedeného u Okresního soudu v Kladně, z jehož rozsudku (ve spojení s rozsudkem odvolacího Krajského soudu v Praze) stavební úřad ve svém rozhodnutí také vycházel. Nelze pak přisvědčit ani tomu, že rozhodnutí stavebního úřadu žádné odůvodnění neobsahovalo a žalovaný jej fakticky doplnil, neboť stavební úřad uvedl, byt v porovnání

s žalovaným stručněji, z jakého skutkového stavu vycházel a závěr ke kterému došel. Pokud pak jde o provedenou změnu rozhodnutí, tato se týkala pouze druhu číslování předmětného pozemku a rozhodně tedy postup žalovaného nelze považovat za odporující zásadě dvojinstančnosti nebo § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť změnu rozhodnutí nelze provést jen za situace, kdy by některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se, což nepochybně nebyl daný případ.

23. Jelikož soud neshledal žádnou ze vznesených žalobních námitek důvodnou a z obsahu správního spisu nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak žádné náklady řízení, jejichž náhradu by mu bylo možné přiznat, nevznikly.
25. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. července 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu